

Sygn. akt V GC 811/19/S

POSTANOWIENIE

Dnia 7 sierpnia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Grzegorz Niewierko

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 sierpnia 2020 roku w Krakowie
spraw połączonych

z powództwa T. B. i D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w J.

przeciwko G. I. A/S w K. (Królestwo Danii)

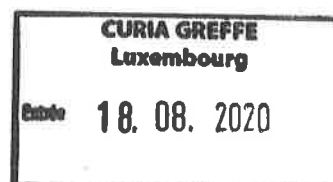
o zapłatę

postanawia:

I. na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

- 1) czy art. 13 ust. 2 w zw. z art. 11 ust. 1 lit. b) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że może na niego powołać się osoba, która w zamian za usługi – świadczone na rzecz bezpośrednio poszkodowanego w wypadku drogowym w związku z zaistniałą szkodą – nabyła roszczenie o wypłatę odszkodowania, lecz nie prowadzi działalności zawodowej w zakresie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od ubezpieczycieli i która pozwała, przed sąd miejsca w którym ma swoją siedzibę, ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku, mającego siedzibę na terenie innego państwa członkowskiego?
- 2) czy art. 7 pkt. 2 lub art. 12 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że może na niego powołać się osoba, która nabyła na podstawie umowy przelewu wierzytelność od poszkodowanego w wypadku drogowym w celu wytoczenia przed sąd państwa członkowskiego miejsca zdarzenia powództwa z tytułu odpowiedzialności cywilnej przeciwko ubezpieczycielowi sprawcy wypadku drogowego, który to ubezpieczyciel ma siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego niż państwo członkowskie miejsca zdarzenia?

II. na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. zawiesić postępowanie w sprawie.

Sygn. akt V GC 811/19/S

Uzasadnienie
postanowienia z dnia 7 sierpnia 2020 roku

I. Przedmiot sporu i istotne okoliczności faktyczne:

1. Przedmiotem postępowania w połączonych sprawach są roszczenia dwóch przedsiębiorców: T. B. i D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w J. przeciwko stronie pozwanej G. I. A/S w K. (Dania). W obu połączonych sprawach strony powodowe dochodzą odszkodowań z tytułu szkód powstałych wskutek zdarzeń drogowych spowodowanych przez sprawców ubezpieczonych przez stronę pozwaną.

2. Sprawa V GC 811/19/S

2.1. T. B. pozwem z dnia 19 października 2018 roku wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 501 zł. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 12 grudnia 2017 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący własność poszkodowanego K. W.. Z dokumentów dołączonych do pozwu wynika, że do zdarzenia doszło w K. (Polska), pojazdy uczestniczące w kolizji są zarejestrowane na terytorium Polski, a kierujący pojazdami są obywatelami polskimi. Sprawca szkody – P. P. – posiadał polisę OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Strona pozwana wypłaciła tytułem odszkodowania kwotę 1.301,17 zł. W ocenie powoda odszkodowanie zostało zaniżone. Powód, zawodowo zajmujący się działalnością związaną z oceną ryzyka i szacowaniem poniesionych strat, nabył roszczenie do dalszej części odszkodowania od poszkodowanego na podstawie umowy przelewu wierzytelności.

2.2. W odpowiedzi na pozew pełnomocnik strony pozwanej wniósł o odrzucenie pozwu z uwagi na brak jurysdykcji krajowej. Strona pozwana powołała się na argumentację zawartą w wyroku TSUE z dnia 31 stycznia 2018 roku, C-106/17. Z uwagi na fakt, że powód zawodowo zajmuje się nabywaniem roszczeń odszkodowawczych nie może korzystać ze szczególnej ochrony jaką stanowi *forum actoris* i powinien pozwać ubezpieczyciela przed sąd miejsca, w którym znajduje się jego siedziba. Strona pozwana przedstawiła szereg orzeczeń polskich sądów powszechnych w analogicznych stanach faktycznych¹.

2.3. Pismem z dnia 24 lipca 2019 roku powód wskazał, że na terenie Polski strona pozwana działa przez C. P. sp. z o.o., a tym samym uzasadniona jest jurysdykcja krajowa. Ponadto z art. 12 Rozporządzenia nr 1215/2012 wynika, że ubezpieczyciel może zostać pozwany przed sąd miejsca, gdzie nastąpiło zdarzenie.

3. Sprawa V GC 3515/19/S (połączona do sprawy V GC 811/19/S)

3.1. D. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w J. pozwem z dnia 8 maja 2019 roku wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 1.626,95 zł. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że w dniu 7 lipca 2017 roku miał miejsce wypadek, w

¹ Np. Postanowienie Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 13 czerwca 2019 r. VI Gz 128/19, [http://orzeczenia.ms.gov.pl/details/\\$N/151025000003027_VI_Gz_000128_2019_Uz_2019-06-13_001](http://orzeczenia.ms.gov.pl/details/$N/151025000003027_VI_Gz_000128_2019_Uz_2019-06-13_001).

wyniku którego uszkodzony został pojazd poszkodowanych M. i E. C.. Sprawca zdarzenia posiada ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanej spółce. Z dokumentów dołączonych do pozwu wynika, że do zdarzenia doszło w Ś. (Polska), pojazdy uczestniczące w kolizji są zarejestrowane na terytorium Polski, a kierujący pojazdami są obywatelami polskimi. Na czas naprawy pojazdu poszkodowani wynajęli pojazd zastępczy u strony powodowej. Strona pozwana zakwestionowała wysokość kosztów najmu pojazdu zastępczego, które wyniosły 2.558,40 zł i wypłaciła z tego tytułu jedynie kwotę 931,45 zł. W dniu 4 marca 2019 roku poszkodowani zawarli ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności powstałej z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

3.2. W odpowiedzi na pozew pełnomocnik strony pozwanej wniósł o odrzucenie pozwu z uwagi na brak jurysdykcji krajowej. Strona pozwana powołała się na argumentację zawartą w wyroku TSUE z dnia 31 stycznia 2018 roku, C-106/17. Z uwagi na fakt, że strona powodowa zawodowo zajmuje się nabywaniem roszczeń odszkodowawczych nie korzysta z możliwości wytaczania powództw przed sąd znajdujący się w innym państwie członkowskim niż siedziba ubezpieczyciela. Na potwierdzenie swojego stanowiska strona pozwana przedstawiła szereg orzeczeń sądów powszechnych w analogicznych stanach faktycznych.

3.3. W pismach z dnia 3 grudnia 2019 roku i 4 marca 2020 roku strona powodowa wskazała, że nie może być uznana za podmiot równorzędny w stosunku do strony pozwanej. Strona powodowa jest bowiem jedynie zakładem naprawczym oferującym możliwość bezgotówkowej naprawy pojazdu. Nie zajmuje się skupowaniem roszczeń odszkodowawczych w celu ich dochodzenia przed sądem. Strona pozwana świadcząc swoje usługi na terenie Polski winna liczyć się z koniecznością zapewnienia poszkodowanym i podmiotom działającym na ich zlecenie możliwości dochodzenia roszczeń w sądzie krajowym. Strona powodowa wskazała także, że podstawę jurysdykcji stanowi przepis art. 12 Rozporządzenia nr 1215/2012.

3.4 Na rozprawie w dniu 31 lipca 2020 roku pełnomocnik strony powodowej podkreślił, że w przypadku odrzucenia pozwu poszkodowani znajdą się w trudnej sytuacji. Zakłady naprawcze nie będą bowiem świadczyć usług bezgotówkowo z uwagi na trudności związane z dochodzeniem roszczeń za granicą. Oczekiwanie na wypłatę odszkodowania przez zagranicznego ubezpieczyciela trwa kilka miesięcy, zaś poszkodowani w obecnych realiach często sami nie dysponują środkami na naprawę pojazdu czy też wypożyczenie pojazdu zastępczego.

II. Ramy prawne

Prawo Unii Europejskiej

4. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1; dalej: *Rozporządzenie*).

4.1. Art. 4 ust. 1:

Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed sądy tego państwa członkowskiego.

4.2. Art. 5 ust. 1:

Osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane przed sądy innego państwa członkowskiego tylko zgodnie z przepisami ustanowionymi w sekcjach 2-7 niniejszego rozdziału.

4.3. Art. 7 pkt 2:

Osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego może być pozwana w innym państwie członkowskim (...) w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego - przed sądy miejsca, w którym nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę.

4.4. Art. 8 pkt 2:

Osoba mająca miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego może zostać pozwana również jako strona trzecia w sprawach dotyczących powództwa gwarancyjnego lub interwencyjnego wobec osoby trzeciej - przed sąd, przed którym toczy się główne postępowanie, chyba że postępowanie to zostało wszczęte jedynie w celu wyłączenia tej osoby spod jurysdykcji sądu właściwego w jej sprawie.

4.5. Art. 11 ust. 1 lit. b:

Ubezpieczyciel mający miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego może być pozwany (...) w innym państwie członkowskim, w przypadku powództwa ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uposażonego z tytułu ubezpieczenia - przed sąd miejsca, w którym powód ma miejsce zamieszkania;

4.6. Art. 11 ust. 2:

Jeżeli ubezpieczyciel nie ma miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, ale posiada filię, agencję lub inny oddział w państwie członkowskim, to w sporach wynikających z ich działalności jest traktowany tak, jak gdyby miał miejsce zamieszkania na terytorium tego państwa członkowskiego.

4.7. Art. 12:

W odniesieniu do ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej lub ubezpieczenia nieruchomości ubezpieczyciel może być ponadto pozwany przed sąd miejsca, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Tę samą zasadę stosuje się, jeżeli ruchomości i nieruchomości objęte są tą samą umową ubezpieczenia, a powstała na nich szkoda wynika z tego samego zdarzenia.

4.8 Art. 13:

ust. 1. W odniesieniu do ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel może być również pozwany przed sąd, w którym zawisło powództwo poszkodowanego przeciwko ubezpieczonemu, o ile jest to dopuszczalne według prawa tego sądu.

ust. 2. Przepisy art. 10, 11 i 12 mają zastosowanie do powództw wytoczonych przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi, jeżeli takie pośrednie powództwo jest dopuszczalne.

Prawo polskie

5. Kodeks cywilny z dnia 23 kwietnia 1964 r. (Dz.U. z 1964 r., nr 16, poz. 93)

5.1. Art. 509:

§ 1. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

§ 2. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

5.2. Art. 822 § 4 k.c.:

Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

III. Powody uzasadniające zadanie pytań prejudycjalnych

Uwagi ogólne

6. Elementem wspólnym połączonych do rozpoznania spraw jest okoliczność, że dotyczą one kolizji drogowych, jakie miały miejsce na terenie Polski, uczestniczyli w nich wyłącznie obywatele polscy oraz zarejestrowane w Polsce pojazdy. Stronami powodowymi są podmioty, które nabyły roszczenie o wypłatę odszkodowania na podstawie umowy przelewu wierzytelności.
7. W Polsce powszechną praktyką jest, że poszkodowani w wypadkach drogowych, w których szkody likwidowane są z ubezpieczenia OC sprawcy szkody, korzystają z usług zakładów naprawczych i podmiotów wynajmujących pojazdy zastępcze bezgotówkowo, a podmioty świadczące te usługi dochodzą odszkodowania bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody.
8. Okolicznością wywołującą wątpliwości na gruncie jurysdykcji krajowej jest fakt, że ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawców szkód była spółka G. I. A/S z siedzibą w Danii. Ubezpieczyciel ten nie ma filii, agencji lub innego oddziału na terenie Polski w związku z czym podstawy jurysdykcji krajowej nie stanowi art. 11 ust. 2 *Rozporządzenia*. Pozwany Ubezpieczyciel kierował ofertę zawarcia umów ubezpieczenia do obywateli polskich za pośrednictwem P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż.

Odnosnie pierwszego pytania

9. Z orzecznictwa Trybunału wynika, że celem odesłania zawartego w art. 13 ust. 2 *Rozporządzenia* jest dodanie do katalogu powodów, wymienionych w art. 11 ust. 1 lit. b) tego samego *Rozporządzenia*, osób, które poniosły szkodę, bez zawężania ich kręgu wyłącznie do tych, które poniosły szkodę bezpośrednio (wyrok z dnia 31 stycznia 2018 r., Hofsoe, C-106/17, EU.C.2018/112/5, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).
10. Trybunał wskazał także, że odstępstwa od zasady ogólnej jurysdykcji sądu miejsca zamieszkania lub siedziby pozwanego mogą być ustanawiane jedynie w drodze

wyjątku i podlegają wykładni ścisłej. Z powyższego wynika, że nie jest uzasadniona żadna szczególna ochrona w stosunkach pomiędzy profesjonalnymi uczestnikami obrotu w sektorze ubezpieczeń, spośród których żaden nie może zostać uznany za znajdującego się w słabszej pozycji w stosunku do drugiego (wyrok z dnia 31 stycznia 2018 r., Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018/112/5, pkt 40 i 42 oraz przytoczone tam orzecznictwo).

11. W orzecznictwie Trybunału brak jest precyzyjnej definicji „poszkodowanego” w rozumieniu art. 13 ust. 2 *Rozporządzenia*. Wskazuje się natomiast, że funkcja ochronna art. 13 ust. 2 *Rozporządzenia* w związku z art. 11 ust. 1 lit. b) *Rozporządzenia* oznacza, że stosowanie ustanowionych przez te przepisy norm jurysdykcji szczególnej nie obejmuje osób, wobec których taka ochrona nie jest uzasadniona (zob. wyroki: z dnia 13 lipca 2000 r., GroupJosi, C-412/98, EU:C:2000:399, pkt 65, 66; z dnia 26 maja 2005 r., GIE Réunioneuropéenne i in., C-77/04, EU:C:2005:327, pkt 20; z dnia 17 września 2009 r., VorarlbergerGebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, pkt 41).
12. Strona powodowa – D. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w J. – powołując się na wyrok w sprawie C-106/17 wskazuje, że sama nie jest profesjonalnym uczestnikiem obrotu w sektorze ubezpieczeń i nie prowadzi działalności zawodowej w dziedzinie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od ubezpieczycieli w charakterze cesjonariusza umownego owych roszczeń. Podstawowym przedmiotem działalności strony powodowej jest świadczenie usług z zakresu likwidacji szkód samochodowych oraz wynajmowanie pojazdów zastępczych. Jednakże dodatkowo, w ramach bezgotówkowej likwidacji szkód, strona powodowa dochodzi zapłaty należnych odszkodowań od ubezpieczycieli.
13. Zgodnie z motywem 15 *Rozporządzenia*, przepisy o jurysdykcji powinny być w wysokim stopniu przewidywalne i opierać się na zasadzie, że jurysdykcję w ogólności mają sądy miejsca zamieszkania pozwanego.
14. Wątpliwości Sądu budzi więc, jakie kryteria należy stosować przy ocenie czy dany podmiot jest „stroną słabszą”, a tym samym czy może być uznany za poszkodowanego w rozumieniu art. 13 ust. 2 *Rozporządzenia* i powołać się na podstawę jurysdykcyjną wynikającą z art. 11 ust. 1 lit. b) *Rozporządzenia*. W szczególności, czy ocenie podlega wyłącznie fakt, że prowadzona przez dany podmiot działalność związana z profesjonalnym obrotem w sektorze ubezpieczeń ma charakter wiodący, a nie wпадkowy, czy też istotne są inne czynniki, takie jak posiadane zasoby i skala prowadzonej innej działalności gospodarczej.
15. W ocenie Sądu pytającego, mając na uwadze rozbieżność w orzecznictwie sądów powszechnych oraz doniosłość zagadnienia dla kwestii jurysdykcji, zasadnym byłoby precyzyjne określenie, jakie podmioty mogą być uważane za poszkodowane w rozumieniu art. 13 ust. 2 *Rozporządzenia*. Kryterium takim mogłaby być np. podstawa nabycia roszczenia. Prowadziłoby to do uznania, że podmioty decydujące się na nabycie danego roszczenia w drodze konsensualnej umowy nie mogą powoływać się na podstawę jurysdykcyjną wynikającą z art. 13 ust. 2 w zw. z art. 11 ust. 1 lit. b) *Rozporządzenia*.

Oдноśnie pytania drugiego

16. O ile pierwsze pytanie prejudycjalne dotyczy wyłącznie strony powodowej w jednej z połączonych spraw – D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w J. – o tyle drugie pytanie ma charakter ogólny i dotyczy obu połączonych spraw.
17. Sąd powziął wątpliwość dotyczącą tego, czy osoba, która nabyła na podstawie umowy przelewu roszczenie o wypłatę odszkodowania od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody może powołać się na cytowane wyżej przepisy art. 7 pkt 2 i art. 12 *Rozporządzenia*, celem dochodzenia roszczeń przed sądem miejsca zdarzenia wywołującego szkodę.
18. Art. 7 pkt. 2 *Rozporządzenia* przewiduje możliwość pozwania osoby mającej siedzibę w państwie członkowskim w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego przed sądy miejsca, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Można zatem przyjąć, że przepis ten odnosi się także do spraw z udziałem następcy prawnego bezpośrednio poszkodowanego przeciwko podmiotowi odpowiadającemu za czyn niedozwolony (np. ubezpieczycielowi)².
19. Wątpliwość dotycząca możliwości zastosowania wskazanego łącznika wynika jednak z faktu, że odpowiedzialność ubezpieczyciela znajduje swoją podstawę w zawartej ze sprawcą szkody umowie ubezpieczenia. Ponadto kwestia jurysdykcji w sprawach dotyczących ubezpieczenia została uregulowana w art. 10-16 *Rozporządzenia*.
20. Strony powodowe w połączonych sprawach wskazują, że podstawę jurysdykcji sądu miejsca zdarzenia w przedmiotowych sprawach stanowi art. 12 *Rozporządzenia*, zgodnie z którym w odniesieniu do ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel może być pozwany przed sąd miejsca, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Pogląd ten znalazł odzwierciedlenie, w analogicznych stanach faktycznych, w orzecznictwie polskich sądów powszechnych³. Z drugiej jednak strony wskazuje się, że przepis art. 12 *Rozporządzenia* należy czytać łącznie z art. 13 ust. 2 *Rozporządzenia*. Tym samym jedynie osoba, będąca poszkodowanym w rozumieniu art. 13 ust. 2 *Rozporządzenia*, mogłaby powołać się na podstawę jurysdykcji wynikającą z art. 12⁴.
21. Przyjęcie jednego z powyższych rozwiązań będzie miało doniosłe skutki dla wszystkich uczestników obrotu. W przypadku przyjęcia, że nabywca roszczenia, będący profesjonalnym uczestnikiem obrotu w sektorze ubezpieczeń, nie może powołać się na podstawę jurysdykcji wynikającą z art. 7 pkt. 2 i art. 12 *Rozporządzenia* wówczas powództwo będzie musiało zostać wytoczone przed sąd państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma ubezpieczyciel odpowiedzialności

---

² Np. Postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 maja 2019 r. VIII Gz 70/19, [http://orzeczenia.szczecin.so.gov.pl/details/\\$N/155515000004027_VIII_Gz_000070_2019_Uz_2019-05-16_001](http://orzeczenia.szczecin.so.gov.pl/details/$N/155515000004027_VIII_Gz_000070_2019_Uz_2019-05-16_001).

³ Np. Postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 października 2019 r., XXIII Gz 869/19, [http://orzeczenia.warszawa.so.gov.pl/content/\\$N/154505000006927_XXIII_Gz_000869_2019_Uz_2019-10-03_002](http://orzeczenia.warszawa.so.gov.pl/content/$N/154505000006927_XXIII_Gz_000869_2019_Uz_2019-10-03_002).

⁴ Np. Postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 grudnia 2019 r., VIII Gz 350/19, [http://orzeczenia.szczecin.so.gov.pl/content/\\$N/155515000004027_VIII_Gz_000350_2019_Uz_2019-12-20_001](http://orzeczenia.szczecin.so.gov.pl/content/$N/155515000004027_VIII_Gz_000350_2019_Uz_2019-12-20_001); Postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 11 maja 2020 r., XII Gz 261/20 i z dnia 27 lutego 2020 roku, XII Gz 39/20, niepubl.

cywilnej sprawcy szkody, mimo że miejsce zdarzenia oraz miejsce zamieszkania sprawcy szkody i poszkodowanego znajdują się w innym państwie członkowskim.

22. Zgodnie jednak z art. 13 ust. 1 *Rozporządzenia* w odniesieniu do ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel może być również pozwany przed sąd, w którym zawisło powództwo poszkodowanego przeciwko ubezpieczonemu, o ile jest to dopuszczalne według prawa tego sądu. Podobną regulację zawiera art. 8 pkt. 2 *Rozporządzenia*, który dopuszcza możliwość pozwania osoby mającej miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego - jako strony trzeciej - w sprawach dotyczących powództwa gwarancyjnego - przed sąd, przed którym toczy się główne postępowanie. Zgodnie z cytowanym wyżej art. 822 § 4 kodeksu cywilnego, na gruncie prawa polskiego, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.
23. Tym samym nabywca roszczenia w celu uzyskania możliwości pozwania ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy zdarzenia przed sąd miejsca zdarzenia będzie zmuszony pozwać samego ubezpieczonego, gdyż wówczas będzie mógł powołać się na podstawę jurysdykcji wynikającą z art. 13 ust. 1 *Rozporządzenia* (ewentualnie z art. 8 pkt. 2 *Rozporządzenia*).
24. Powyższy rezultat interpretacyjny będzie prowadził do niekorzystnych następstw dla sprawcy szkody, który będzie narażony na ponoszenie szeregu kosztów, mimo iż co do zasady jego udział po stronie pozwanej w tego typu sprawach nie jest konieczny. Rozwiązanie to jest także niespójne z prawem polskim, które dopuszcza możliwość pozwania przez poszkodowanego – a także nabywcę roszczenia – ubezpieczyciela sprawcy szkody bez konieczności pozywania samego sprawcy.
25. W ocenie sądu pytającego zasadnym byłaby więc taka wykładania przepisów art. 12 oraz 13 ust. 1 i 2 *Rozporządzenia*, która dopuszcza możliwość pozwania ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody przed sąd miejsca, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę, bez konieczności pozywania ubezpieczonego.
26. Reasumując, odpowiedzi na oba zadane przez Sąd pytania prejudycjalne są niezbędne dla rozstrzygnięcia zawisłych przed Sądem pytającym spraw. Za przedstawieniem powyższych pytań prejudycjalnych przemawia fakt, że z dostępnych w domenie publicznej jak i znanych Sądowi pytającemu z urzędu orzeczeń polskich sądów powszechnych wynika, że wskazane wyżej przepisy *Rozporządzenia* interpretowane są w różny sposób, co skutkuje przyjmowaniem - w analogicznych stanach faktycznych - odmiennych rozstrzygnięć co do istnienia jurysdykcji krajowej.
27. Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności i argumenty Sąd postanowił jak w sentencji na podstawie art. 267 ust. 1 lit. b i ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE C 326 z 26 października 2012 r., s. 47), orzekając o zawieszeniu postępowania w sprawach połączonych zgodnie z art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c.